

KYNÄ

KOKSUAKIN KOUKUTTAVAmpi

#3

Tarjonta

09/2014

Proosa

Neljä vuodenaikaa - Syksy	4
Ajan ulkopuolella	7
Jaamies	10

Paatonkirjoitus	666
-----------------	-----

Runoilijat

Eva Natas	15
Aarre	23
Janne-Lucas Pikkarainen	26
Tapio Pukari	33
Tiina Tatti	37
Tuittu Peikko	45

Proosa

Neljä vuodenaikaa - Syksy

Istun pesukoneen päällä vessassani. Katselen peilikuvaani. Näen itseni. En. Näen, kuinka lihani mätänee pala palalta pois, luut jäävät pystyyn kasvoistani ja silmäni tuijottavat pistävinä. Tiedän kuinka valheet ovat mädättäneet minut sisältäni. Enää vuolaasti valuvat kyyneleni eivät saa hyvää sisältäni kasvamaan vaan jokainen hetki on kärsimystä ja olen vanhojen velkojeni, oman typeryyteni, vanki. Sen, jos olisin joskus voinut välttää ja olla itselleni armollisempi, en olisi tässä, nyt. Vaan ongelmanani, suurena, oli sokeus. En minä, eikä liioin monet muut olleet huomanneet, että elämässä juostaan karkuun traumaa nimeltä elämä. Me piiloudumme kuka minnekin, mutta emme ole missään turvassa. Poliitiikkaa ja huumeita. Eivät ne ole pelastaneet vaan tieni jatkuu. Jostain olen tullut ja se minua vaivaa. En kykene näkemään asioita riittävän selvästi. Ja, kun elämä soljuu tasaisena, toivotunlaisena, alan muuttua loiseksi toisten elämässä. Hakeudumme konfliktiin ainoastaan, ettemme tulisi hulluiksi tässä pyörässä, jossa oravat on korvattu ihmisillä. Pyörä pyörii kuin vimmuttu ja me vain juoksemme nopeammin ja nopeammin. Mutta päämäärästä ei voi eksyä, kun ei ole polkuakaan. Umpihangesta vapautta saatanallisten sävelien pauhatessa korvissamme. Ei tästä näin vain mennä. Hampaiden kiristelyä ja itkua. Hiestä ja kyyneleistä ei ole enää kuivuneessa kehossani tietoaakaan. Huudan suu kuivana maailmankaikkeutta lopettamaan tämän kärsimyksen, mutta se vain lyö kovemmin. Ei jumalauta. Pauhu on huumaava, eikä sitä saa loppumaan. Huojun edes takaisin ja etsin. Täältä ei löydy enää mitään. Kaikki on mennyttä ja kaikki on turhaa. Sinun lähtösi vei kaiken mukanaan, merkityksetkin. Saatana, kiroan sinut syvimpään Helvetin kerrokseen, alemmas kuin iso D olisi kerroksia maininnutkaan koskaan. Etkö ymmärrä mitä teit minulle. Pikkumaisuuttani koston tätä kaikkea, tässä ja nyt. Lyön seinää vaikkei se hievahtakaan. Mikään ei enää muutu ja mikään ei liiku, paitsi se perkeleen kirottu pyörä. Kaukaisuudesta kuulen kolinaa, se on jo täydellisesti menettänyt merkityksensä. Kaapista kaivan kirvestä. Koston. Vielä kun tietäisin kenelle. Erilaisiin torneihin kerätyt tyhjät astiat kaatuvat pitkin pituuttaan lattialle. Tunnen ne kaikki, niiden nimet ovat Helpotus 1, Helpotus 2, Helpotus 3 ja niin edelleen. Hyviä tyyppejä, sen vannon. Ja täsmäläkkeitä myös. Rytmi on ladattu jonnekin sielun sisään, alitajunnasta se vasta räjähtää. Pauke vain jatkuu. Televisiostakaan ei enää tule lumisadetta, ainoastaan tyhjänpäiväistä sekoilua, joka saa minut näyttämään terveeltä. Nimesi, oi se on edelleen kaunis ja sointuva. Voisit olla Ainoni Kalevalasta tai Eero veljeksistä. Nyt olet maan tomua, tuhkaa, jota ripottelen päälleni. Se haisee. Tämä kaikki on vain niin turhaa. Kätet housuissani luen Justinea tajuamatta mitä minulle kerrotaan. Pauke kovenee ja minä vastaan äänentoistolla. Se on raivoisaa huutoa, se on Taikahuilu. Mikään ei pysäytä minua juostessani päin ovea. Se ei voi pidätellä minua, olen sen herra. Mutta yhden auetessa toinen menee kiinni. Toisaalta, nyt kun asiaa tarkastelen uudessa valossa tajuan, ettei ole herroja. Ei sen velvollisuus koskaan ollutkaan aueta tai mennä kiinni, se tekee sen omasta tahdostaan. Se ei tottele ketään. Ovien herra, herra Avain on asetettu lattialle ja konsensuspäätöksellä päätämme tehdä päättömän päätöksen. Ja kansa hurraa; ihanaa leijonat ihanaa. Perkele, vaietkaa. Te tomppelit ette ymmärrä tätä kiemurtelevaa käärmettä, ja jos ette ymmärrä neroutta, voitte aivan yhtä hyvin valita itsellenne lyhyen pudotuksen

ja nopean pysähdyksen. Vastaus. Tällaista vimmaa en ole tuntenut aikoihin ja kaikkeus häilyy ainoastaan silmien takana. Minne menetinkään kaiken. Oliko tällä mitään merkitystä ja miksi minut hylkäsit. Askeleet sattuvat ja huuhton jalkojani, kun eteeni ilmestyy Jeesus. Hän tarttuu jalkoihini ja alkaa pestä niitä, olen valmis viimeiselle ehtoolliselle, hänen, en minun. Tästä kaikki vasta alkaa. Kusipää puristaakin lasinsirut syvemmälle jalkoihini ja päätän potkia kaikki pään tohjoksi. Tällaista tämä aina on, tällaista tämä hyvinkin. Meistä ei tullut taksikuskeja tai suutareita, me eksyimme jonnekin, missä tuuli tuivertaa ja porot vaeltavat vapaina. Tai sinne meidän olisi pitänyt eksyä. Tämä on aavikko, harmaa ja kuollut. Ruudun takaa ei näy yhtään piippua. Olen huojentunut, kunnes tajuan sen tarkoittavan kuihtumista. Meistä ei jää jäljelle kuin marmoriset paskahuussin pöntöt. Se on kulttuurinen perintömme. Joka kodin alttari. Meitä ei kiinnosta tappaako se maailman, vain omaa persettämme, kirjaimellisesti. Jonkinlainen noitarovio pitäisi saada aikaiseksi, jotta sylliset saataisiin vastuuseen, ja Ekomiehen sanoin: "maailma pelastuu". Pelastuisinkin. Tästä kurimuksesta ei löydy tietä ulos ja se on selvää. Jos voisit katsoa ilmaa ympärilläsi yhtä selvästi kuin minä, et koskaan enää piereskeliisi. Tarjoaisin tulppaa ja onnellisena almuista työntäisit sen syvälle anukseesi. Niin syvälle, että kohta se pulpahtaisi suurena viisautena suustasi ulos. Aivan kuin olisit keksinyt ratkaisuja vaikka tuotat huonompaa jälkeä kuin Xerox 914. Et ole minkään arvoinen ilman sitä toista ja kolmatta. Meidän kollektiivisuutemme ei ole mitään, jollemme ole monikkoja, ja individuaaleina olemme orpoja Afrikan metsissä. Sudet ovat kasvattaneet meidät, eikä se ole yhtä kaunista, kuin mitä Mowglin kasvatusta oli. Ryntäämistä tapahtuu ja kaivan astaloni esiin. Se onkin lipputanko, muttei sitä kukaan ymmärrä. Musta liehunta käy ja katoan sinisten rivistöjen ohitse, olen kuin rasvattu salama. Kaikki se tykittely on turhaa, minuun eivät ihmisten kepulikonstit tehoa. Selkiytyminen syntyy sekavuudesta. Tarvitsemme siis kaaosta ja siitä vasta voi syntyä järjestys, joka on omiaan tasoittamaan tilit. Tiiliseinät eivät kiinnosta ja se on lopputulema, jos en nyt toimi. Katoan yöhön, jonne kuulun ja joka kuuluu meille. Sitä voi olla vaikea ymmärtää, jos tavoittelee siniverisyyttä. Pitää poistaa esteet, jotta kukat voisivat kukkia, ne kaikki. Tasa-arvoisina, ilman että joillekin sitä olisi vain enemmän. Nauran ja ulvon yössä. Olet saanut tämän aikaan. Uskon, mutta olen uskoton. Ateisti maailmanparantajahippi. Anarkisti. Vallaton. Hypin ja pompin, mäeltä kadulle ja mereen. Uin ja löydän joen haaran, sujahdan sinne, olen kuin kala vedessä. Älä jätä minua, olen tässä. Ajattelen. Olen. Mikä sinä luulet olevasi, etkö ymmärrä, miten sinua kaipaen. Lähtösi tuli yllättäen, en osannut varautua. Ei voi varautua sellaiseen, jonka tulosta ei tiedä. Kääntyilen aina vasempaan, löydän tieni ulos labyrintista. Vastukseni on Minotauros ja sen tappara heiluu aina vain lähempänä päätäni, mitä terävämmin kynäni käy. Sanan säilä pettää tilanteessa, mutta pelastaa historiassa. Siksi sen tarvitsemme. Ehdin hengähtää metsän reunassa. Nojata puuhun ja pureskella sen varpuja, nuolla runkoa. Hetken tunnen, että meistä tulee yhtä. Olet läsnä taas. Tunnen painosi harteillani, mutta nyt vain leikit. Et ole hypännyt selkääni, vain hivelet rakastajan lailla niskaani ja nojautut leikkisästi minua vasten. Hengität syvään ja raskaasti. Otat minut, tässä ja nyt. Tämä suhde on yksipuolinen, minä pyrin ymmärtämään sinua vaikka maailmanloppuun saakka, kierrän universumin ympäri peukalo pystyssä ja pelkässä kylpytakissa, jos sinä vain sitä vaadit. Kuolen ristinpuulla, jos se hyödyttää kokonaisuutta. Mutta sinä et ymmärrä minua tai selityksiäni koskaan. Olet yksipuolinen, säälimätön ja aina oikeassa. Siltikään en sinua halua menettää.

Päätän sen tässä ja nyt, pakenen. Juoksen särkevin jaloin kauas, niin pitkälle kuin pystyn, vaikka Kaspienmerelle asti. Voimani ehtyvät, en päässyt kaatamaan raja-aitoja vaan jäin kiinni urheilukentän aitaan. Taistelen tieni telineen päälle. Katselen uutta suuntaa ja jatkan matkaa varoen. Tulen satamaan ja totean olevani perillä. Katselen laivojen lipuvan pois ja tulevan takaisin. Maailma on tässä kanssani. Aamuyön kylmyys puree minuun, mutta näky on huumaava. Puissa väriloisto on muuttanut kaiken hetkeksi. Tällaista hetkeä joutuu odottamaan vuosia ja kun se osuu kohdalle, ei voi olla itkemättä. Kyyneleeni valuvat pitkin poskiani. Vesi ei vielä ole liian kylmää ja aurinko nousee edelleen aamuisin. Pimeys ei ole vielä syönyt meitä. Meillä on toivoa. Haluaisin nousta laivaan, mutta se tekisi niin monta asiaa tyhjäksi, vaikka niin monta asiaa voisi alkaa. Kaipaisin seikkailua. Totuus kulkee kuitenkin kanssani vaikka sitä välillä epäilenkin ja joudun etsimään vastauksia eriskummallisoin keinoin. Onneksi olet siinä kanssani, rakastajani, raikkaassa syysaamussa, jolloin maailma on minulle taas uusi. Syysaamussa kaupungin matala surina soi alitajuntaan eikä hiljaisuudesta ole tietoakaan, mutta silti voin rauhoittua humuun. Maailman väriloisto, muuttuva muoto häkellyttää minut samalla, kun hento tuuli puhaltaa mereltä vasten kasvojani ja päälleni valuu kevyt syksyinen sade ennen maailman muuttumista raskaaksi ja harmaaksi. Olen, ajattelen. Tyydyn tähän.

Tiina Tatti

Ajan ulkopuolella

On perjantapäivä. Hän istuu yksin hiljaisuudessa ja katselee ulos ikkunasta. Ulkona paistaa aurinko ja pensaiden vihreät lehdet heiluvat heppoisessa tuulessa. Hän ei ole ihan varma siitä, mitä tuntee, missä hänen mielensä vaeltelee. Hän tuijottaa ulos ja kaivelee alitajuntaansa kirjoittelemalla muistivihkoon hyppelevää ajatuksenjuoksua. Hänen mielestään spontaani runous on alitajunnan raakaa koulumista.

Hän ei kysy itseltään mitään, mutta ymmärtää jotain. Ymmärrys ei ole älyllinen eikä tietoinen, vaan aistillinen. Se on kuin tuoksu jonka tiedät tuoksuvan kauniilta, muttet pysty haistamaan sitä. Kuin kosketus jonka tiedät tuntevan herkäältä, muttet pysty tuntemaan sitä enää. Hän ei täysin ymmärrä mitä on menettämässä, mutta se tuntuu tärkeältä, eikä hän saa sitä hallintaansa, menettämisen pelkoa.

Hän nousee tuoilta ja hakee sätkätavarat lasipöydältä, istahtaa takaisin ikkunan viereen, rullaa sätkän ja sytyttää. Savu tuntuu pehmeältä keuhkoissa. Se on päivän ensimmäinen, ja hän tuntee miten nikotiini virtaa suonissa. Hänen levottomuutensa hellittää. Hän pystyy taas ajattelemaan selkeämmin.

Niin, mitä hän onkaan menettämässä? Sitä hän ei ymmärrä, mutta on kuitenkin valmis kestämään tuskan, joka kumpuaa tuosta ymmärtämättömyydestä. Kylyttömänä romantikkona hän tarvitsee kipua, viiltoja rinnassa, jotta tuntisi olevansa elossa. Hän on ryvettänyt itseään myrkyllisen rakkauden jätteissä ja uinut sairaallosessa läheisyyden tarpeessa. Hän on antanut tunteidensa viedä ja heittää ihmisestä ihmiseen, kuluttanut ja imenyt, puskenut kaiken aina liian pitkälle, loppuun asti. Miksi, hän kysyy itseltään ja vastaa: koska loppu on kiinnostavin, loppu muuttaa elämäntulkua eniten. Sen pitää muuttaa. Muuten kaikki on ollut tarpeetonta. Hän ymmärtää olevansa tunteellinen masokisti jota kiehtoo ajatus lopusta, mutta pelkää samanaikaisesti kaiken menettämistä.

Kuu paistaa kirkaasti tähtien tuikkiessa mustalla taivaalla. Hän nousee puiselta tuoilta ja laahustaa sängynlaidalle istumaan. Hän käärii viimeisen sätkänsä. Hän on väsynyt. Hän polttaa savukkeen ja vajoaa syvään uneen.

Unessa hän tuijottaa hullunkiilto silmissä myrkytettyä elämäänsä. Hän näkee vilahduksissa kaiken sen elämän, jonka on rakentanut ja sitten impulsiivisesti tuhonnut. Hän näkee itsensä Feenikslintuna hävittämässä vanhaa luomalla uutta. Mikään ei näytä liikuttavan häntä tuosta vahvasta vallantunteesta. Mutta kaikki se aika, kaikki se koettu elämä, vahvistaa olemassaolollaan ainoastaan tuskaa. Hän on oman elämänsä pyromaani, Feenikslintuihminen, joka polttaa aika ajoin kaiken rakennetun elämänsä, sitten itsensä poroksi.

Aamulla hän nousee tuhkaista hieman eheämpänä, ehkä jopa voimakkaampana. Hän keittää neljä kuppia kahvia, se on hänen aamuvakionsa. Kahvin tippuessa hän käärii jälleen sätkää. Ensimmäisen kahvikupillisen aikana hän miettii yöllistä untaan ja sitä, mitä se tarkoitti. Uni pyörii videokuvana hänen päässään, ja nyt hän tuntee kaiken sen tuhotun elämän sisuskaluissaan. Kuinka pitkään jaksan elää tällaisessa turbulenssissa, hän ajattelee, tässä huvipuistoelämän pyörteessä, missä kaikki on yhtä vitsiä? Hän on tullut siihen pisteeseen, ettei voi vain istua ja katsella ikkunasta. Hänen on pakko tehdä asioille jotain, tehdä jotain itsensä kanssa. Tämä tunne iskee häntä kasvoihin kuin kuuma aalto. Hänen kasvonsa

tuntuvat hetkellisesti siltä kuin ne olisivat upotettu kiehuvaan mereen. Hän saa kuitenkin iskettyä hampaansa maan kamaralle ja säpsähtää hereille. Minun on pakko jaksaa vielä hetki tätä häiritsevää elämää, tätä häiritsevää tunnemaailmaa, hän miettii päättäväisesti.

Sitten tarpeettomuuden tunteet nousevat pintaan ja hän tuntee itsensä unohtetuksi. Ehkä hän on itse unohtanut itsensä, hän tuumii, tarvittava hoito on hävinnyt minusta. Hän on ollut liian pitkään yksin, eikä siksi saa etäisyyttä omiin ajatuksiinsa, itseensä. Välillä hän valitsee yksinäisyyden, välillä ei, joskus niin vain tapahtuu, hallitsemattomasti. Se on osa hänen monimutkaista olemista, jonka tarve tuntea kaipuuta on suuri. Kaipuusta hän yrittää rakentaa jotain autenttista, jotain konkreettista. Nuo viillot rinnassa...

Päivä vaihtuu jälleen seuraavaan. Oliko hän nukkunut? Sitä hän ei osaa sanoa. Hänen olonsa tuntuu aavemaiselta ja ajatukset huuruksilta. Hän tuijottaa ulos ikkunasta, muttei näe siellä mitään. Ikkuna ei puhuttele häntä enää, se on tyhjä, kaiken sanonut. Ihan niin kuin hänkin. Hänen elämänsä tuntuu tylsältä performanssilta, joka heittelee epäselviä, unenomaisia kuvia silmien eteen. Hänen elämänsä elää nyt omaa elämää omassa pienessä ympyrässä. Hän on kuitenkin nyt tässä. Mutta huomina on seuraavana päivänä nyt. Hän haluaa lopettaa nämä ajatukset, ja päättää lopettaa ajattomana olemisen.

Aarre

Eräänä päivänä kaikki Vilhon elämässä päätti ryhtyä maistumaan herkkumunkin sijaan kaurapurolta. Sitten puulta. Ei miltään hienolta puulta, vaan sellaiselta käyttökelvottomalta, ruostenaulaiselta homehtuneen ladon lankulta. Ja nimenomaan päätti, aivan tosissaan, ei mitenkään tahattomasti elämä ajautunut niille urilleen, vaan yksi asia johti toiseen ja tuntui kuin koko Vilhon elämä olisi päättänyt toden teolla näyttää koko harmautensa, kuin elähtänyt ja loppuun kulunut huora esittelemässä sulojaan, kyllästyneesti, liian tottuneesti.

Vilho käveli sinä kurjana aamuna tapansa mukaan bussipysäkille, mutta aiempaa kitkaisemmin askelin. Tässä varhaisessa vaiheessa – uutta mutta jo nyt väljähtynyttä – päivää oli alakulo ottanut Vilhon mielialan panttivangikseen. Pysäkki oli juuri sellainen bussipysäkki, joita koko pääkaupunkiseutu on täynnä riippumatta siitä missä päin aluetta liikutaan. Ihmiset näyttivät samalta kuin muuallakin.

Penkillä retkotti raihmainen alkoholisti, kuola karkeaa poskea pitkin valuen. Vilho ei uskaltanut mennä kovin lähelle, jos se vaikka olisi kuollut ja joutuisi jotakin tekemään, soittamaan johonkin. Sitä paitsi äijä haisi, siis todella löyhkäsi. Haju muistutti korvavaikun ja pesemättömän ja hikisen peräaukon yhdistelmää, selaista josta koirat tai mielisairaavat ihmiset innostuvat.

Syksy oli jo pitkällä ja yöt olivat kylmenneet. Hädin tuskin oli kostea tienpinta ehtinyt sulamaan aamuyön pikkupakkasen jäljiltä. Ei tuntunut sopivalta, että joku nukkui ulkona näissä olosuhteissa. Ei tuntunut sopivalta herättää miestä terveystarkastukseen. Mikään ei ollut sopivaa Vilhon tilanteessa. Eläminen ei tuntunut Vilhosta sopivalta.

Pysäkille saapui mies, puku päällä, salkku toisessa ja puhelin toisessa kädessä. Mies oli kuin neliskulmainen palikka tunkemassa väkisin pyöreään aukkoon. Ei sellaisia näissä julkisissa karjavaunuissa koskaan nähnyt. Tuollaisia miehiä Vilho näki tavallisesti kalliiden autojen ratissa ohittamassa bussia jolla Vilho kulki töihin. Tai sitten ehkä harvoin kun joku tukkumyymälän yläkerran väestä eksyi syystä tai toisesta alakertaan, perusduunareiden sekaan.

Kerran näitä pukumiehiä – jäämiehiä – tuli yläkerrasta koko lauma. Se oli silloin kun tukun pomojen vieraana oli ollut tanskalaisia bisnesmiehiä, jotka harkitsivat koko paskalaitoksen ostamista ja Vilhon kaltaisten työmiesten pihalle potkimista, korvaamista vuokratuilla reppanoilla. Vilho muisti kuinka oli tuntenut olevansa eläintarhan eläin, kun hän oli ollut lastaamassa parinkymmenen kilon jauhosäkkejä trukkilavalle. Juuri kun hän oli saanut kuorman valmiiksi, oli hän huomannut yhden alimmista säkeistä hajonneen ja kusevan valkoista sisältöään alleen tukun lattialle. Oli alkanut kiivas kuormanpurku.

Uskomattominta koko hommassa oli ollut se, että nämä pukumiehet olivat silloin nauraneet otsa hiessä huhkivalle Vilholle, kuin tuotantoeläimelle. Yksi oli jopa osoittanut sormella ja sanonut jotakin tanskaksi, saaden koko porukan remahta-

maan nauruun – suorastaan ilmiliekkeihin – joka korvensi Vilhon kytevää häpeää yhä kuumemmaksi kekäleeksi, räjähdyspisteeseen. Silloin Vilhon oli tehnyt mieli tappaa. Mikään roihu ei kuitenkaan sulattanut näitä jäämiehiä itseään. Nauru oli kuin kaltereiden metallista kolinaa kylmässä ja hapettomassa kellarissa.

Nyt pysäkin pukumies puhui puhelimeensa, selitteli myöhästytävänsä, koska oli talvirenkaat vaihtamatta ja yöpakkaset yllättivät. Miehen ääni oli jäätä. Ei sellaista johon pystyisi vain jäänmurtaja, vaan sellaista, joka sulaa hiljalleen illan mittaan lasissa kesken sivistyneen mutta pinnallisen keskustelun. Tuollainen ääni vie työpaikkoja, rikkoo koteja ja lähettää ihmisiä leireille.

Mies säikähti puliukkoa – pysäkin penkillä retkottavaa potentiaalista ruumista – säpsähti ja älypuhelin lipesi hänen otteestaan juuri kun hän oli lopettamaisillaan puhelua. Puhelin oli kuin märkä saippuapala jota mies yritti pitää hyppysissään sen liukastellessa sormien välissä. Jäämies näytti hetken onnistuvan yrityksessään. Kenties puhelin ei karkaisikaan hänen hallustaan. Mutta sitten se kuitenkin luikahti karkuun ja putosi kosteaan katuun. Paskaksi tietenkin koko kikotin. Se meni tuhannen paloiksi. Kansi lensi yhteen suuntaan, akku toiseen ja säröjä ilmestyi puhelimen näyttöön.

Vilho naurahti, mutta jostakin syystä nyt oli niin kurjaa, ettei edes tämä näytelmä varsinaisesti viihdyttänyt ja hymy hyytyi nopeasti.

Teatteri ei kuitenkaan päättynyt siihen. Pukumies kävi irvokkaasti kontilleen – kuin halpa rakkauden ammattilainen – keräilemään puhelimensa osia ympäriltään ja ryhtyi itkemään. Helvetti! Mieshän pillittää rikkoutunutta puhelintaan kuin pikkutyttö!

Bussi tuli. Vilho oletti pukumiehen tulevan samaan bussiin, mutta puhelimen putoaminen näytti murtaneen selkärangan kokonaan. Mies nyyhki ja yritti polvillaan sovitella kännykän siruja toisiinsa, huonoin tuloksin. Vilho ei voinut olla pälyilemättä miehen surkean tilanteen etenemistä bussin sisävaloa heijastelevista ikkunoista, samalla kun harppoi bussin takapenkille asti.

Jäämies oli nyt sulanut kadulle. Hän parkui ja hyväili kännykänraatoa kuin pikkulapsi kuollutta hamsteria, yritti käsillään hieroa siihen elämän lämpöä. Mutta lämpöä ei löytynyt, ei kännykästä eikä jäämiehestä, mutta Vilho tunsu jotain pientä syttyvän sisällään. Ei ollut väliä oliko se myötätuntoa vai vahingoniloa, hän otti sen vastaan kuin katukoira herkkupalan.

Bussi jäi pysäkille seisomaan. Ne joskus tekivät niin juuri tällä pysäkillä – jäivät odottamaan hetkeksi, jotteivät olisi seuraavilla pysäkeillä liikaa etuajassa. Vilho istui bussin takapenkillä ja katseli jäämiestä, joka suli pysäkin märkään asfalttiin ja valui viemäriin. Samalla jokin Vilhon sisällä heräsi. Toivo tai rakkaus oli liian voimakas sana, mutta ehkä halu mennä kaljalle töiden jälkeen, halu katsoa vielä yksi päivä lisää, jos se kantaisi välillä myös tällaista herkkua tarjottimellaan; kuspäiden päitä vadissa. Ehkä jonakin päivänä koko paskasysteemi olisi kontillaan Vilhon kaltaisten ilkuttavana valheinensa, kännyköinensä, osakkeinensa, pomoinensa, monopoleinensa, korttikartelleinensa, paskaduuneinensa ja markkinapuheinensa.

Koko souvin huipennukseksi pysäkin penkillä tajuttomana röhnöttänyt ukko nousi istumaan, katseli hetken jäämiehen surkeaa rävellystä ja purskahti lopulta nauruun. Räkäinen yskänpuuska lopetti naurun hetkeksi ja selätti sen yskänpuuskaksi, mutta aikansa ryittyään ukko sai jatkettua vatsalihastensa aamuvoimistelua.

Ja jäämies – tuo koko absurdi näytelmä – sulii suoraan Vilhon janoiseen sieluun, virvoittaen ja raviten sitä. Pitkästä aikaa Vilho hymyili ja toivoi, ettei tuo hetki päättyisi koskaan.

Tapio Pukari

Päätönkirjoitus

Anarkistisessa liikehdinnässä on taide nähty perinteisesti ja pääsääntöisesti työkaluna, keinona viedä omaa poliittista viestiä eteenpäin. Taide peilautuu aina tekijästä, se on arvaamatonta, siksi sitä ei ehkä olla osattu nähdä suoranaisena maailmankuvan uudistajana. Vaikka juuri sellaisena taide on toiminut monille jo pitkään. Taiteen funktio ei ole eikä se saa olla ainoastaan informatiivinen, vaan myös tunteellinen sekä enemmän tai vähemmän esteettinen. Jos taiteen tarkoitus olis vain informatiivinen, niin olisiko se sitten enää taidetta? Koska taide ei välttämättä pyri totuuteen, on sen voima juuri siinä, että se on todellista totta. Erilaiset taiteenmuodot voivat kuitenkin muokata maailmaa siinä, missä poliittisesti levoton liikehdintäkin. Taide on parhaimmillaan intensiivistä ja erityislaatuista. Siksi paras tulos saavutetaankin kulkemalla käsi kädessä; kirjoittaen, sanoittaen, kuvittaen, maalaten tai vaikka säveltäen erilaisia tunteja ja nostaten esiin maailmassa vallitsevia epäkohtia. Vain näin voimme viedä ajatuksia uusille urille yhdessä kuohunnan kanssa.

Kynä jatkaa syrjinnästä vapaan ja hierarkittoman sanataiteen julkaisua nyt kolmannen numeron verra.

Aikaisemmat numerot voit käydä lukemassa osoitteesta www.vapaazine.wordpress.com, ja halutessasi voit lähettää meille runoja, novelleja tai kuvitusta seuraavaan numeroon osoitteeseen vapaazine@gmail.com.

Tiina Tatti & Aarre

Runoilijat

Eva Natas

Tämä

Maailman Aika

pelkkää jatkuvien
hedonistisien tarpeiden
välitöntä tyydyttämistä,

kaikille aisteille
yliannostus kaikkea,

kohtuullisuus
teki itsemurhan,

Kultainen Keskitie
romahti perustuksiltaan

Jäljelle jäi
kasaa vahaa
ja sulkia.

Oletteko koskaan ajatelleet lainkaan sitä,
mitä jos muutaman tuhannen vuoden kuluttua
arkeologisissa kaivauksissa,

Meidän Ajaltamme

löytyy seinäkirjoituksia:

Pera on homo!

ja sellaisia graffittitöhryjä

kirkkoveneitä ja muita vessakirjoituksia,

mielestäni se on ratkiriemukasta:

lävistys- ja tatuointikauden

urbaani luolamies,

lähes kampakeraaminen

keräilyvimmallaan,

Kuka tämä Pera oli?

Mitä on Homo?

Tarkoitetaanko sillä

Homo Sapiens Stupidhalensis?

Penis-monologeja [furioso]

I

On tilastollisesti hyvin poikkeavaa
mikäli naisrunoilijan päässä ei ilmene
minkäänlaista vikaa,
pintavaurioita:

Hulluksihan te teette,
miehet!

Enkä voi mitään sille että toisinaan kaipaam Penistä,
tämä on kai normaalia ja täysin hyväksyttävää
(jopa naisrunoilijoiden keskuudessa)
siihen on hyvä tarttua
ja vetää lähemmäs,

tarkastella läheisesti tuota elintä
joka on kaiken arvostelun
ulottumattomissa,

mutta minun perääni
voi huudella:

hyvät tissit, mainio perse

kuinka keinuva käynti
pantavan näköinen,

kaikkea sellaista

Ja se on vain siedettävä,
sillä mies ei kestäisi

jos panisin takaisin yhtä lujaa.

II

Joten mikäpäs siinä,
miehen on elämänsä aikana
päästävä kokeilemaan mahdollisimman monen naisen syvyyttä,

lantionpohjalihasten verevyyttä
(munasolun PH-arvo on sama kuin Alkumeren)

Empiiristä tilastotiedettä
elinten yhteensopivuudesta
(Matchmake in heaven)
((Jo Kama Sutra osaa yhdistää oikeat parit))

En tietysti tiedä kuinka erilaisia ne voivat olla, lantionpohjalihakset
mutta ovathan peniksetkin: kaartuvat sinne taikka tänne,
ovat paksumpia tai ohuempia, lyhyenlöntöjä tai pitkävartisia,
kivespussit roikkuvat alakuloisesti toisista, toisissa
terhakoina ja suuhun sopivina,

Ei, en ole feministi,

Olen nainen jolla on kilohinta:
markkina-arvoni alenee
iän myötä ja painokäyrän noustessa,
näin ovat ekonomistit laskeneet
ja se on turvallista!
naisen kaikkien kokemus on aina miehen kokemukseen nähden
vähäpätöistä ja kepeää,
kaikkiin ilmansuuntiin leviävää selluliittia ja ryppyjä,

Nainen happanee vanhentuessaan:
roikkuvat rinnat, kumpareiset reidet
synnytyksissä haavoittuneet vaginat,
keisarinleikkausten polttomerkkejä,

Loukkauksia Luojan (miehen)
silmälle?

III

Entäpä niissä tilanteissa jossa miehellä sattuu olemaan
huomattavan pieni penis, miniatyyrimallia,

Eikö silloin saa nauraa? Edes kerran ja homeerisesti
sisäelimiä myöten?

Sillä arvostelevathan hekin, pienipeniksiset:
pienirintaisuutta, tuota esteettisen häpeän stigmaa naisten ristiinnaulitsemi-
sessa,

Pienipeniksiset peniksenkannattelijat ovat saapuneet paikkaamaan ongelman,

Silikonitaivas aukeaa täällä! Kaikenkokoisia implantteja voi puristella ja kokeilla
(vain
asentaminen maksaa), kuinka ne hölskyvät kuin oikeat, desilitroissa mitoiteltuina
(vaikka
haaveilevat hehtolitroista), kuppikokoja on kaikkiin lähtöihin, eikä ihminen edes
voi nousta
niin korkealle että räjähtäisivät!, vain Mies kykenee sellaisia luomaan,

saahan autoonkin varaosia! Naiseen voi asentaa mieleisiään lisälaitteita että kyy-
ti sen kuin
vain paranee! Tuunaa tyttöni!

Liian leväperäisesti mitoitettut helmapellitkin ovat voitettu ongelma:
imetään letkulla rasvat pois!

voi miehet,
ettekö jo keksi?

Imekää leveistä lanteista suoraan pois ja lisätkää rintoihin!

Eikö olisi kätevämpää, yhdellä iskulla kaksi operaatiota!
Epäesteettisen isoista oikeista, luonnollisista rinnoista (jotka eivät kunnioita
painovoimaa niin kuin tehdasvalmisteiset mallit) voisi lisätä kudosta pieneen
lantioon, sillä voi pojat, en olisi sitä päivää uskonut näkeväni,
mutta se on jo mennyt, takapuoliakin suurennetaan! Mehevää nostetta pakaraan

että miehen katseen olisi turvallista kiertää! 10 000 kilometrin merkkihuolto ja botoxia otsaan!
(tulevaisuudessa nainen ei maadu).

Ja minua vituttaa pienimunaiset miehet jotka tuheltavat pimeässä peiton alla häveten itseään, kostavat häpeäänsä niille joiden vikaa se ei ole, arvostelevat omaa puutettaan toisissa,

Roiskikaa silikonია peniksiinne, mitä tuhdimmin sen paremmin että tuntuu!!!

(Mitä tapahtui Hippokrateen valalle? Ovatko kaikki sairaudet jo voitettu?)

IV

Dildotkin haluatte valmistaa nimenomaan mahdollisimman muhkeina ja kaikissa väreissä,

miehet, ettekö ymmärrä?

Ainoastaan värinällä on merkitystä.

Marionettini eivät hyppele haluamallani tavalla

Paskat
Lyön ne säpäleiksi

Leikkimielistä humalaa
bilistä
naisen punaruskeat farkut istuvat
hänen tummanruskeat huulet törröttävät

Seuraava kuppila
toisten olemus on oksettava
pientä paukkua
humalaan helpotusta

Ponnaripään mukana pyörin
olemme raihnaisia maleksijoita
Kaduilla seikkailemme
tiiliseinien välissä
Nuket pöytien ympärillä

Likaisia pöytiä
currykastikkeen makua
Rentoudu, juo, ota huikka
heitä unesi eetteriin
seikkaile
Ole ihminen ja kuole

Lasivetriini, lasihuonekapakka
juomassa olutta akvaarion pohjalla

Raskaita sanoja, puhetta
murinaa ja huutoa
Pöydät täynnä mustia laukkuja
ruutupaitoja, kihartavia hiuksia
tukka nutturalla

Monta mallia, roolia
joita seurata
täällä ihmisten keskuudessa
Puhumme sanoja kaikkeuden kaaokseen

Sinisen tulevaisuuden lääkkeitä
suhun sattuu
Olen pahoillani

Jäinen lasi
viskiä inkiväärijuomalla
katujen lapset kännissä
Rumat lapset naapurissa
kuolaavat tissejä

Kaikki olevat
kanssasi tanssii
kauniita nymfejä
ympärillä suuteli
toisiaan

Rakkauden tähden sidottiin ranteita
sängyn pätyyn

Annoimme värähtelyn vapisuttaa
voimakkaasti
vuoroissa

muiden läsnäolijoiden ahdistuksen kadotessa

Kaikkivaltias
persettään nuoli
palleroitaan pakaroiden välissä
suolaisena hiestä

Kaupungin syke alavatsassa
kaartelevissa kummuissa

Kaikkien valmius oli silmien alla reikiä
haisevia kumiluoteja selkänahassa kuplii

Lyömisen nautintoa, jumalaisen satutuksen syleilemänä
valtaa, raivoa ja kipua
nautinnollisena

Kasvonpiirteissä kuolema
rivon rumia arpia
nuolet
veren makuisia huulia

Oliko siinä kaikki, hän kysyi, olkansa yli katsoen
Hän ei ollut moksiskaan
nautti matkastaan ja

oksensi

Se on kaliseva ja kaikuva
ympyrä

metallinen resonanssi
tömisevä betoni

Hallista ulos leikkimään
takaisin pyörimään ympyrää

pätkittäin poissa
hakemassa tilaa

Pimeydestä valoon
viheltäen
poksuen
narskuen

Miten ja missä taas olemme?

Älä pelkää!

Kaiku kammottava

naamion takana piilee ihminen
mustissa laseissa

Kitkerän kodin puuroinen maku

Vittu viinaa!
vaikka väkisin

Värikäs voimattomuus
huuhtoutuu punaisena viemäristä

Apaattinen ja
harmaa
betoniajatus säästää varjoa sateelta

Loppuja ja alkuja.
lopunalkuja.
Lippusalkoja.
Taikapavun palkoja.

Pilvilinna tuli rytisten alas,
Liikaa toistoa.
ei enää tähtien loistoa.

Vitsauksemme vei meiltä varat,
"Kuka nyt lohduttaisi nykyä,"

Ulvo kodittomat parat.

Kylkiluut törröttää, veistän niihin virteni,
hyväksy
_se_
tuleva hirtesi.

Kannat kortesi kekoon, mestaajat on päästettävä lepoon.

Kimurantti ratkaisu(toivottu rohkaisu),
pääsi kuorolta parkaisu,
Parkitut nahat ripustettuna ruhoon

Hetki vielä,
se tuhoutui mahdottomuuteensa,

Sekä nuoruuden uhoon

Eksistentiaalinen kriisini painaa enemmän ku aatteeni.
Siksi syön salaa snickerssejä metrossa.

Tuhoan ne rakenteet jotka olin kasannut

Ovatko ne täynnä virheitä joita en havainnut?

Tuntuu kun kuin kiehuisin ja olomuotoni muuttuisi kiinteästä nesteeksi.

Imeytyisin maahan.
ei olisi egoa.
Ei meriittejä jolla lesoa.
Luontoäidin kassa näyttäisin teille kesoa.

Eli keskisormea.
Ei enään sammalesta korpea.
Ei rajoitteita
Etten saisi juoda yli kolmea.

Näytetään pateettisesti sitä keskisormea.

Kaikki vaa paskaks.
Ehkä niin mieli ei ole enää raivosta raskas.

Mikä tämän vihan minuun ripusti?

Panettaa aivan vitusti.

Tekstit ei tuu jos en tunne itseäni rumaks
Ajatukset liian sekavia
Ei ne muodostu kuvaks
Kysyt miksi juot kun se nii hajottaa?

Jos vaan koen mukavia

En löydä mitään
toisinnan pastellia,
en tuota sisältöä

Kyllä rumatkin lapset tarvitsevat kätilöä

Siinä se

Tekoni ei tuo meitä yhteen
Päinvastoin
Se kyseenalaistaa ykseyden
Ja tarjoaa vastaukseksi tyhjyyden

Näen maailman selkeimmin mustavalkosena.

Värit,
ne tuottaa vaan sekasotkua,
kadottaa muodon.

Koin onnen kerranki ilman sitä sotkua,
näin värin,
mut kokemus toisti takapotkua

Avoimuus olemuksena.
Kyynisyys on mielentila.

Ei mustaa, ei valkost.
harmaat,
harmaat.
Ei muotoa,
ei kokemusta.
ei olemusta.
Näkökenttäni onki kokomusta.

Prologi

Se oli kuuma ja hikinen iltapäivä(yöstä puhumattakaan). Minkä takia ei ollut ihme että huurteisen himo oli mittaamaton velvotteista päästyään. Kulovalkean tavoin se halu levisikin kroppaan.

Hallinta kehosta ja mielestä lähti ensimmäisenä. Valitettavasti sanat vasta viimeisenä, mutta onneksi tulit perässä. Huomionkipeänä jättäydyin jälkeesi. Sade teki tuloaan. Tuijotin persettäsi kunnes käännyit. Katseeni kävi silmissäsi. Ne oli kujeilevat, ja ennakoivat pahaa(oi kuinka pidinkään siitä). Keskityin enemmän kehoosi.

Herätys ei ollut mitä suotuisin. En muistanut menneeni nukkumaan, mutta muistan kyllä laulaneeni karaokea. Tavoittelin sinua vierestäni. Kunnes tajusin että et ollut siinä. Samalla tajusin että en itsekkään ollut siellä missä piti(tai ainaakaan missä oletin olevani). Ne silmät ennakoivat pahaa. Hymyilin.

Seuraavat katkelmat ovatkin jo astetta hämäämpiä. Pingviinin nokka, minun nokka, dollarinseteli sekä amfetamiini. Siitähän se sitten lähti. Hillitön hinkkaus. Meitä oli ainakin kolme, ja uskoisin että kaikilla meillä oli maskit. Tosin tuossa vaiheessa mistään ei voi olla varma. Todellisuus ei välttämättä vastaa kokemusta kun on monta päivää käyttänyt stimulantteja(vai olinko?)

Edesvastuutonta, ajattelin metrossa istuessani. Sen lisäksi että sukuelimiä kivisti(tervetuloa tippuri, muistakaa lapset se kondomi) pääni ei varmaan koskaan ole tuntunut näin tyhjältä. Silti hymyilytti. Ennen töitä piti kuitenkin taas asetella naamio paikalleen. Eihän sitä sovi asiakaspalvelutyössä ihan koko yötä valvoneelta näyttää. Kellon viisareissa piili vihollinen ja pelastus. Kellokortissa taas kadotus.

Hiljaiseloa, ihanaa, rentoa. Meri on tyyni ennen myrskyä, mutta oluttuoppikin jo tarjoili seuraavaa tyrskyä. Sen enempää kyseenalaistamatta tartuinkin jo tarjoukseesi. En kadu. En pelkää(valehtelen, vapisin ku haavanlehti). Kaikki tai ees jotain. Se oli mottoni. Varmuus enteilee loppua, minulle kerrottiin. Vasta nyt tajuan mitä sillä meinattiin.

Baarin taustamelusta sen saattoi havaita, rivien välistä. Olin taas ajautunut tilanteeseen, jossa teoilla tai sanoilla ei ole painoarvoa. Kokemuksella sitäkin enemmän. Tila ja tilanne olivat outoja, mutta ei uusia.

Maailma on syklistinen, historia toistaa itseään. Totuus, jonka olen aina tiennyt, mutta en koskaan tiedostanut tai ymmärtänyt.

Kertaus tekee mestarin. Pingviinin nokka, oma nokka sekä dollarinseteli. Pyhäkolminaisuus. Pyhä jatkumo(missä jatkot on?). Nyt ei tapahtunut eyes wide shut. Vaan vihdoin tavoitin nuo kujeilevat silmät. Sain ne kiinni. Aamulla kun tavoittelin sinua viereltäni, olit siinä, ja heräsin mistä pitikin(eli mistä oletinkin.) hymyilin.(ne silmät enteilivät edelleen pahaa, voi kuinka haluan niitä)

Matka maamme pakopisteeseen

Istun tähän,
kadun kulmalle, terävälle
istun toimistorakennuksen aurinkounessa
kaikki on ohi,
kaikki on loppu, työ,
lama vei jalat,
ei ole mittaa

vain rommi,

Katselen kuinka,
kriisissä Talouden, identiteetin,
ne imeytyvät kohti Pakopistettä,
seinät, katot, ääriiviivat, katuojat ja niiden asukit
wanna be! -runoilijat, professorit, spurgut, punkkarit, cityhipit.
Ja rasvanahkaduunarit luovat nahkojaan, joita opiskelijatyttöset vetävät luisten
vartaloitensa ylle käydäkseen kääntymässä, kunnes tuupertuvat liukuhihnalle,
kohti pakopistettä, missä on jo ahdasta, minne en kaipaa täältä laajemmalla
näköalalta.

Ennen kansatiede tutki työvälineitä ja huonekaluja, rakennuksia,
nyt on design, on sisustusarkkitehti, on porsliini,
posliinilla sylkeä ja vatsahappoja... Extreme Polygami Lesbo Show! But how?!?
Wanna be!

...dead

Nyt olen koditon ja katson tuota trendikästä kahvilaa, missä työläiset jakavat
kahvia, ja köyhyys on muotia, ja asiakkaat puhuvat... työläistä, vaikka sen arti-
kuloiminen on työlästä. Ja kerron teille mistä elämäni on tehty. Kuuntele:

Kaupungilla

Väkivalta on loinen,
se tarvitsee ihmisiä,
ja ravitsee massoja.

Kaupungilla ihmiset, ne lieskat, jotka nuolevat perseitä ennen kaikkea.
Perkeleen hiilihangot,
monihaaraiset ruoskat
muuttuvat julmiksi. (Joku sanoisi pedoiksi, mutta se on epäreilua eläimiä
kohtaan.)
Suojakuorissaan
he kylpevät vihassa
toistensa tähden.
Jotakin terävää
voi olla hihassa
vastaantullessaan,
piilossa,
kaikkien nähden.

Minä lähden,
mutta he jäävät,
hakeutuvat vihaamaansa seuraan, koska luulevat
kuolevansa, katoavansa
aina kun jäävät yksin,
eivät pärjää edes kaksin.
Siksi polygamia,
silkkää ihmissuhdepeliä,
kylmää gamea, riistaa,
joka makaa jo valmiiksi kuolleena järven pinnalla,
pinnalle ne tahtovatkin, vaikka ihmisiin hukutaankin,
niin kuin pahanhajuinen hengitys, yksilön hävittävä massa vyöryy päälle valojen
vilkkuessa
ja maalatessa tuon anorektisen luisevan, verisen ja homeisen harmaan
lihaisan ihmismuovailuvahan
värikkääksi kuin lasten kuvakirjat, mutta ontoksi kuin Disneyn prinsessasadut
tai ilmaisjakelulehden kiintiökolumnistin horinat arkipäivän
kaupunkilaisuudesta, kaikesta superista ja hyperistä, blogeista typeristä
tai jopa hittiartistin comeback-veisuista.

Näin me näivetyimme.

Minä sanoudun irti, en ole tätä heimoa.
Minulla on yksi ihminen, monta keinoa, monta eläintä.
Minussa asuu monta eliötä ja kasvan sekä maahan, että taivaaseen.

Tehtaan piiput puhaltelevat
kyllästyneesti, coolisti
renkaita välinpitämättömälle taivaalle,
kuin tunteettomat konesävelet, kertakäyttöhitti,
menestyksen pakokaasu

Kaatopaikan mainostyttö

On ilo katsella, kun sylit karkaavat,
haihtuu ihmislämpö,
kääntyvät pois katseet tahdon murhaavat.

On ihanaa tuijottaa, lihavaa,
en vaihda kanavaa,
en edes käy kusella, kun rakkaus hajoaa,
se putoaa joulukuusen havunneuloina,
sekaisen olohuoneen hämärään,
missä pumpattava Barbara,
katsoo takaisin,
suuaukko ammollaan,
kuinka sekaisin,
silmit selällään, lattialta,
siellä selällään, television valossa,
tyhjiä maailmojen rajapinnassa.

On auvoa hyväksyä, olla painamatta nappia,
jatkaa sitä syöksyä, täysin hyppäämättä,
kestää koko sosiaalinen mainostauko,

hyppäämättä sillalta, hyppäämättä kelkkaan,
hyppäämättä mihinkään, kukasta kukkaan.

On ihanaa katsoa kun pois luota lähdetään,
ja kuinka vihanruoskimat selät käännetään,
ja sitten: tylsät puukot rankoihin väännetään.

On upeaa olla katkera, kun kukaan ei näe, ei kuule,
pohjalla maailma vyöryy kasvoille, siellä ei tuule,
kylmin viima rynnii huipulle,
missä pannaan jalka monitorille,
hylätään sielu yksin, kirpputorille.

Tiina Tatti

Kuiskauksia takaraivolta osa III - Huivi

Kun suljen silmäni
ja ajattelen sitä
mieleni täyttyy pelosta
palavasta ja mätänevästä
lihasta
itkusta, surusta
kärsimyksestä
jonkun muun kääriessä
runsaat voitot
avaan silmät
tunnen todellisuuden

Silmistäsi loistaa alistuminen
aivan kuin tietäisit olevasi
ainoastaan

tuotantoväline

Jokainen humaaniuden ripe
on teidän kohdaltanne
heitetty menemään
polttavaksi herrarodun

uuneissa

vaikka olemme yhtä maata
sinä ja minä
ei sisarukseni sinua sääli
mutta
minä en sinua
syö

Sinusta olen tullut
sinusta elän
sinuksi olen tuleva
ja siltikin
sinä olet se
jonka pahiten
raiskaan

Miten helppoa se onkaan
käy käden käänteessä
keinolla millä hyvänsä
ulkoa opittuna, luonnostaan
toinen sanoo ja
toinen tekee
toinen kurittaa ja
toinen tottelee
vaikea on nähdä
toinen tasavertaisena

Silmät kiinni
mennään vaan
vastuuta ei tarvi
kantaakkaan
hyppää mukaan
sua tarvitaan
rahat kirstuun
kantakaa
kyllä herranne
varmasti
armahtaa

Kuulen sen
entisen kuiskauksen
jota koititte
vaientaa
se kuulkaa
maanpinnan lähestyessä
tornin luisen
sortuessa
kapina on tullut
jäädäkseen

näen sinut siinä
hymyilet viattomasti
valkoiset hampaasi kiiltävät
katse on kirkas
ja silmäsi kauniin siniset
vartalosi muoto on kaunis
miehisyytesi paistaa
valkoisen kuoresi alta
etkö näe itse
valuvaa vertakäsissäsi
suoniasi tukkivaa ahneutta
valtasi rajallisuutta
mielesi ahtautta
elintapasi rajallisuutta
oksennan katsoessani sinuun

Se on täällä
maailmanloppu
ei kaaosta
vain vapautta
ihmiset
vihdoin onnellisia
maa kukoistaa
ja eläimet,
eläimet ovat palanneet
luontoon
sinne, minne
kuuluvatkin
ja vasta
auringon sammussa
kuolemme luonnollisesti

Tuittu Peikko

Naiseksi luulevat, karvattomaksi käskevät

Siitä saakka, kun kasvatin kainalokarvat,
en ole halunnut käyttää pitkähihaisia paitoja.
Antaa niiden vihdoin rehoittaa,
lepattaa lempeässä kesätuulella, vilkuttaa ohikulkijoille.
Mietteissäni en enää nypi ruohoa puistomaasta,
vaan kierrän kainalokarvani rullalle, letittelen, kutittelen.
Ihmisten ilmeet ovat toruvia ja hyihytteleviä,
epäsovelias ihminen, jolla on ympärillään oman kehon turkki.

Huvipuisto

Mielen Vekkulassa,
hullun hassussa hatussa,
sairaassa unessa ja kummitustalossa,
jokaöinen junarata,
kiskot kulkee eteenpäin ilman päätepestettä.
Sairas lapsi käytävien päätepesteissä,
strobovalot ja punaiset silmät välkkyvät,
yhtä nurinkurista huvipuistounta ja sairasta matkaamista yhä eteenpäin.
Välkkyviä valoja ja taloja väärinpäin,
kuolleita puita ja kaluttuja luita.
serpentiiniä ja ilmapalloja.
Missä on se hauskuus?
Vain kauhu elää keltaisten punaisten purppuravärien keskellä.
Häijyjä kissannaamahymyjä ja myrkytettyä hattaraa turrutetussa hattaramaassa.
Pyöriviä maailmanpyöriä,
joissa on heittoistuin ja oksettavia karusellejä,
jotka kierittävät yhä vanhempaa ja vanhempaa vauhtia,
kunnes ei enää pääkoppa pysy menossa mukana,
alkaa inhottaa kuvottaa
ja kurkkutorvesta sinkoaa erinäisiä eritteitä paineella painekattilaan,
joista HE nauttivat lämpimän ateriapäivällisensä.
Syöksykierre alaspäin,
lisää laitteita joissa riutua,
lisää klovneja, jotka nauravat he-hee, he-hee, he-hee ja minua itkettä.
Kauhistuttavia massoja ihmisiksi kutsuttavia olentoja,
peilitalossa anoreksiapotilaita,
näköalatornissa vapisevia hujoppeja,
vesivaunuissa jo valmiiksi hukkuneita.
Polttopuuhihmisiä; hakkelusta ja jo menneelle haiskahtavia mustia sieluja.
Nivelten pakonomaista naksauttelua ja korvissa kaikuvia mukariemuja,
ihmisriepuja ja luonnosta vieraantuneita lintupahasia,
etsimässä mössöjä, joista tulee kipeäksi.
Kaikki oksettaa pelottaa ahdistaa,
maailman rattaissa nitisee liitokset.
Joku unohtaa öljytä saranat,
kohta kaikki tippuu,
putoaa kuiluun,
kuolee,
bang bang,
Big bang.
Alku ja juuri,
niinkuin tässä vaivaannuttavassa vaivatussa taikinassa.

Älkää puhuko hys,
silti äänet kuuluvat kirkkaina.
He-hee, he-hee, he-hee!
Hiljaa mussukat tai minä rutistan ja vien teidän HUVIpuistoon.

Hyvinvointivaltio

Kuin riivattuna hakkaan itseäni hengiltä,
sinisen mustaa kuultaa jo osuttujen ihokaistaleiden alta.
Se ei riitä; mikään ei riitä.
Sakset ei riitä, ei veitsen pistot reisissä.
Kun puolet hiuksista makaa lattialla irti nyhdettyinä,
sekään ei riitä.
Tulikuuma suihku aristaa niskaa ja samassa jääkylmää,
sekään ei riitä.
Hampaanjälkiä käsivarsissa,
punaisia kynsijuovia navan ympärillä,
ei sekään ei mikään.
Kuinka saisin tapettua pahan olon ahdistuksen,
tappamatta itseäni?
Sillä paha on minuun pesiytynyt,
ei se lähde, ei lähde,
kun muistoja ei voi valuttaa viemäriin.
Vaikka kuinka pyytää, maanittelee, rankaisee, itkee, yrittää unohtaa.
Ei keinoja, ei pakoreittejä, ei lohduttavia unia.
Vain painajaisia ja kaikki tapahtuu yhä uudelleen
joka päivä ja yö.
Puree huulta niin pitkään, pelkää parkuvansa,
pienet porat lävistää ja märkää tihkuu.
Päähän rikottuja lautasia,
lasioven läpi juoksemisia,
ambulanssisoittoja ja sairaalassa vietettyjä tunteja.
Tilanteiden mukaratkeamisia, vahvempia lääkkeitä,
päiviä syömättä ja uusiutuvia ahmimisia.
Painon jojoilua, haisevia kainaloita ja unohdettuja pesuja,
lukkiutumisia moneksi päiväksi sisätiloihin,
näkemättä ketään tai mitään.
Yliannostus, puhelinsoitto,
lääkehiiltä, vapinaa, voivottelua,
epätoivoa, pudisteleviä päitä,
sääliä katseita, selkään taputteluja.
Menetetty tapaus, kaikki kadonnutta,
aina vain yhä uudestaan,
oi Aurora Aurora, syliisi tulen palaamaan.

Tehotuotanto

Mustia varjoja, leikkeleitä, verta häkeissä.
Huutavia tuskalla tahrittuja suita ja sameita epätoivon kyyneliin kykenemättömiä
silmiiä.
Karkeaa nahkaa, nahkaa ei ihoa.
Heidän tunteva ruumispeittonsa ei ole samaa tai kaunista.
Se on erilaista, sojottavia karvoja, arpeutuneita haavoja, jotka revitään auki yhä
uudelleen ja uudelleen.
Katkenneita kehon kannattajia, luumurskaa, pölyä, jauhoja.
Irti vedettyjä hampaita, kokoon puristettua silavaa.
Riisuttuja, raiskattuja, vainajia lapsien seassa.
Henkeään haukkovia olentoja, viimeisiä sieraimiin vedettäviä pelon katkuja.
Puutuneet nivelet ja irronneet silmäripset.
Jatkuvaa holokaustia, rautaportteja, sähköantenneja, kaltaussaaveja, kuumaa
höyryä, ulinaa.
Prässättyä, taiteltua, murennettua apatiaa, elämän ilo keitetään kokoon kattilas-
sa.
"Äiti, kuinka herkulliselta täällä tuoksuukaan!"
"Isä, mitä meillä on tänään ruokana?"
Lautaselle ojennettuja, ei enää koskaan oikonevia sorkkia.
Työmiehen vihellykset kaikuvat kuuroksi tulleiden korvakäytävissä, miksi?
Aitauksia, ahtauksia, lahtauksia, makoisaa hekumaa, herkkua, uunimurhaa.
Vöitä, joita ei voi enää löysätä, vöitä, joiden reunoilta ihra tursuaa.
Toisen eläimen ihra, varastoitunut vatsamakkaroksi, muuntautunut lihalihalihah-
muhennokseksi.
Sallittua, yleisesti hyväksyttyä, arkipäiväistä.
Kelmuun pakattu sydän, muoviin kiedottu mahdollisuus, mahdollisuus jota ei
koskaan ollut.
Karjapiffiä, kastiketta, kuolemaa.
Rakastan eläimiä, rakastan elämää.
"Äiti, mitä tänään syötäisiin?"

Tunge tamponi korvaasi, purskauta veret suustasi

Mitä sitten, vaikka olisinkin kuollut?

Tässä päivässä elämättä elävä.

Haamuna haahuillen haaveksija ajattelee.

Kun kuupallo muuttui taivaalla pikkuhiljaa luiseksi pääkalloksi.

Kun yritti koskettaa, ote lipsui, se oli ulottumattomissa.

Mikään ei ollut enää hänelle todellista,

voiko kuolleena olla hengissä?

Verellinen lihallinen olento,

inhoa itseään ilman peilejäkin.

Mikä voi olla vaikeampaa kuin suihkussa käyminen,

itsensä ilmaiseminen,

ei muut näe sitä,

mitä itse yrität heille näyttää.

Kertomus kadotetusta mielenpidikkeestä,

pidike petti, niinkuin raksahten katkeava pyykkipoika,

Ei!

En se ollut minä joka niin tein.

En se ollut minä joka niin sanoin.

Minä olen se, mihin kukaan ei ikinä pääse käsiksi,

olen siellä missä avaruus loppuu.

Sanottavaa voi aina olla,

mutta ymmärrystä ei koskaan.

Empatia toisen kärsimyksille,

kuolee heidän puheensa mukana.

Hiljaisuus on kultaa,

Mieli haudassa makaava.

Luurankouni oli arkipäivää.

Eivät he voineet enää koskettaa toisiaan,

vaikka fyysisesti niin tapahtui.

Kaikki on illuusiota.

Mihin uskoa, jos ei voi uskoa

enää omaan mieleensä?

21.08.2014

MUSTAN KANIN KOLO

TATEIDEN YÖ

Kviva Iita, Kviva Kulturi
Punaviinin Kera

Iita täynnä punaviiniä,
Suolapähkinää, Poliisi
kertoo 2010 15 euroa

Asiakkaat ~~otaa~~

Oikein istuvat,
keskustelevat ja
puhaat, mutta
sytutyslauka
palaa. Kaikki palaa.
Miten tässä näin keävi.

Hätäviikkujen Hälytys-
ajoneuvojen ~~muuttu~~
kirkkaassa räiskeessä

Oivallan olevani melko mäiskeessä
Mutta niiden kiitäessä Kurviin päin
Ymmärrän oman tilanteeni
näin:

huone siis vaihtui, mutta
aihe säilyi, ohitse lentävät
kommentit ohittivat kohteensa
kaukaa.

Kynä on vapaamuotoinen pienjulkaisu, joka ilmestyy epäsäännöllisen säännöllisesti. Jokainen numero sisältää ensisijaisesti anarkistien kirjoittamaa proosaa ja runoutta. Zinessä ei käsitellä puhdasoppista ideologiaa, vaan sekalaisten tyyppien ajatuksia, pelkoja, iloa, onnea tai muuta mielikuvituksen tuotetta.

Vanhemmat numerot löytyvät osoitteesta:
www.vapaazine.wordpress.com

Lähetä juttusi meille:
vapaazine@gmail.com